

ωφέλιμον ἐν αὐτοῖς. Οἱ Ἐφῆσιοι μάγοι ἐπραξαν τοῦτο, πιστεύομεν, ὅπως προφυλαχθῶσι κατὰ μελλουσῶν ἐπιδρομῶν πειρασμοῦ. Ἐὰν ἐφύλαττον τὰ βιβλία παρ' αὐτοῖς, ὁ Σατὰν πάντοτε θὰ ἐπιθύριζε εἰς αὐτοὺς νὰ προσφύγωσιν εἰς τὰς ὁδηγίας τῶν, εἴτε ν' ἀποτρέψωσι πᾶν ὅ,τι ἦτον επικίνδυνον ἢ ν' ἀσφαλίσωσιν ὅ,τι ἦτον ὠφέλιμον. Οἱ Ἐφῆσιοι προσεῖδον πάντα ταῦτα καὶ ἐπραξαν συνετῶς ἅμα καὶ εὐγενῶς, ὅταν ἔφερον τὰ βιβλία τῶν καὶ ἔκαυσαν αὐτὰ ἐνώπιον πάντων ἀνθρώπων.

Ἀναγνώσται καύσατε καὶ σεῖς τὰ βιβλία τῆς μαγικῆς. Παραιτήσατε τοὺς φίλους ἐκείνους οἵτινες ἐνθαρρύνουσιν ὑμᾶς εἰς τὴν ἁμαρτίαν. Εὗρετε ὅτι αἱ κοσμικαὶ τέρψεις εἰσὶ πολέμιοι τῆς ψυχῆς, προσπαθήσατε νὰ θέσητε ἀδιάδατον φραγμὸν μεταξὺ ὑμῶν αὐτῶν καὶ τῶν τέρψεων τούτων. Λάβετε τοὺς Ἐφῆσιους μάγους ὡς παράδειγμα, καὶ ἐνθυμήθητε ὅτι ἐκεῖνοι ἅμα ὡς ἐνηγκάλισθησαν τὴν ἀλήθειαν οἷα ἐστὶ παρὰ τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ ἔφερον τὰ βιβλία αὐτῶν συλλήβδην καὶ τὰ ἔκαυσαν ἐνώπιον πάντων ἀνθρώπων.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΠΝΟΔΟΧΟΚΑΘΑΡΙΣΤΗΣ

(Σύντομον διήγημα).

Ἡ κόμησσα τοῦ Βελβίλ καὶ ὁ ἐνδεκαετής αὐτῆς υἱός, ἐκάθηντο ἡμέραν τινα τοῦ μηνὸς Μαΐου, ἐν μεγαλοπρεπεῖ αἰθούσῃ τοῦ ἐν Λονδίνῳ μεγάρου αὐτῆς, ἐπὶ κεφαλῇ μακρᾷς τραπέζης. Περί τράπεζαν πλήρη πλακούντων καὶ διαφόρων ζαχαροπότητων καρπῶν, ἐκάθηντο πεντήκοντα μικροὶ παῖδες καπνοδοκαριστᾶι, μὲ καθαρὰς χεῖρας καὶ πρόσωπα, καὶ μὲ εὐθύμους καρδίας.

Ἰσως οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν θ' ἀπορήσωσιν νὰ βλέπωσι τοὺς μικροὺς καπνοδοχοκαθαριστὰς εἰς τὴν τράπεζαν τοσοῦτῳ μεγάλῃς κυρίας, καὶ ἐν τόσῳ ὥραίῳ δωματίῳ. Ἀλλ' ἀμέσως θὰ εἰπώμεν αὐτοῖς πῶς τοῦτο ἐγένετο.

Ἐτη τινα πρὸ τῆς ἐπετείου ταύτης ἡμέρας, ἡ Λαίδη Βελβίλ εἶχε υἱὸν ἡλικίας πέντε περίπου ἐτῶν. Ἦτο χήρα, καὶ ὁ μικρὸς οὗτος παῖς ἦτο τὸ μόνον αὐτῆς τέκνον. Ἐπὶ τοῦ μικροῦ Καρόλου εἶχε συγκεντρώσει πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἀγάπην, καὶ τὸ μικρὸν τοῦτο τέκνον εἶχε καταστῆ τὸ μόνον ἀντικείμενον τῶν διαλογισμῶν καὶ τῶν φροντίδων αὐτῆς. Ἡ μεγάλη ἐπιθυμία τῆς καρδίας τῆς κομήτσης ἦτο, ἵνα ὁ υἱὸς αὐτῆς γίνῃ εὐσεβὴς, ἀληθὴς τοῦ Θεοῦ δοῦλος. Προσπύχετο ἀδιακόπως ἵνα ὁ Θεὸς ἐγγίσῃ τὴν καρδίαν τοῦ τέκνου αὐτῆς, καὶ τὴν στρέψῃ πρὸς ἑαυτόν. Ὅσῳ πλεῖστον προσπύχετο, καὶ ὅσῳ μᾶλλον ἐκοπίαζε, τόσῳ μᾶλλον ἐφαίνετο ἐκεῖνος ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τοῦ καλοῦ τέλους πρὸς δ' αὐτὴ ἐπεθύμει νὰ τὸν φέρῃ. Ἦτο ὀκνηρὸς, παρήκοος καὶ πείσμων καὶ ἥκιστα διατεθειμένος νὰ προσέχῃ εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς θρησκείας. Ὅποταν ἡ Ἰερὰ Γραφὴ ἀνεγινώσκετο εἰς αὐτόν, ἐφαίνετο βαρυνόμενος, καὶ εἰς

ἄλλα προσέχων στρεφόμενος ἐπὶ τῆς ἑδρας καὶ προσβλέπων εἰς τὰ ἐπιπλά τοῦ δωματίου. Ὅταν τῷ ἔλεγε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐωθινὴν αὐτοῦ προσευχὴν, ἔλεγε ὅτι ἐπρωτίμα νὰ προγευματίσῃ πρότερον· τὸ δ' ἐσπέρας, ὅτι ἐνύσταζε, καὶ ἐπεθύμει νὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ. Δὲν ἐπεθύμει νὰ ἦναι συνετώτερος, καὶ οὐδόλως εἶχε διάθεσιν νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν διδάξῃ, ἢ δὲ μήτηρ του οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ εὐχαριστηθῇ διότι δὲν ἔβλεπεν αὐτὸν προσευχόμενον ἐξ ὅλης καρδίας. Αὕτη πολλάκις προσπύχετο καθ' ἑαυτὴν καὶ πολὺ ἐπεθύμει ὅπως ὁ υἱὸς τῆς πράττῃ τὸ αὐτό. Ἐπ' ἐλπίδι νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ, συνέταξε προσευχὰς τινὰς δι' αὐτόν νὰ ἐπαναλαμβάνῃ καθ' ἐκάστην νύκτα· ἀλλ' ὁ Κάρολος μόνον μίαν ἐξ αὐτῶν ἐμάνθανε καὶ μετὰ τὴν πρώτην ταύτην ἀπαγγελλομένην ἐπήγαινε εἰς τὴν κλίνην. Αἱ προσπάθειαι λοιπὸν τῆς μητρὸς ἀπέβησαν εἰς μάτην.

Ἡ ἀδυναμία αὐτῆς ἐθράσυνε τὸν Κάρολον εἰς παρakoήν, ἐκεῖνος δὲ καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἐγένετο χείρων. Ἡ Λαίδη Βέλβιλ, βλέπουσα ὅτι ὁ υἱὸς αὐτῆς δὲν μετεβάλλετο, ἤρχισε νὰ ἀμφιβάλῃ περὶ τῶν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ, καὶ ὡς αὕτη ἐνόμιζεν, ἐφαίνετο μὴ ἐκπληρῶν τὸν λόγον του· διότι ἐν πολλοῖς χωρίοις τῆς Γραφῆς εἶπε: «Αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται».

Ἡμέραν τινα, ὡς συνήθως, ἦτο πλήρης δακρύων· εἰς ὑπνρέτης ἦλθε νὰ τῇ εἴπῃ ὅτι ἐπὶ μίαν ὥραν ἐζήτησαν τὸν Κάρολον περὶ τὴν οἰκίαν χωρὶς νὰ τὸν εὐρίσκωσιν, ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ θύρα ἦτο κεκλεισμένη καὶ ὅτι ὁ παῖς καθ' ὅλην τὴν πρωίαν διεσκέδαζε μόνος ἐν τῷ κήπῳ.

Δύνασθε νὰ φαντασθῇτε τὴν ἀνησυχίαν τῆς μητρὸς του· ἔτρεξε διὰ τῆς οἰκίας, τοῦ κήπου καὶ τῆς γειτονίας οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ δώσῃ αὐτῇ πληροφορίαν τινα περὶ τοῦ υἱοῦ της. Ἐπεμψε τοὺς ὑπνρέτας αὐτῆς νὰ τὸν ζητήσωσι εἰς ὅλας τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως. Ἐπεμψεν εἰδοποιήσιν εἰς τὰς ἀρχάς, ἐδημοσίευσεν εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας περὶ τῆς ἀφανείας τοῦ τέκνου της καὶ προστήνεγκε μεγάλην ἀμοιβὴν εἰς ἐκείνους οἵτινες θὰ ἠδύναντο νὰ δώσωσιν αὐτῇ εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ.

Εἴκοσι διάφορα πρόσωπα ἦλθον ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν νὰ τὴν πληροφορήσωσι περὶ διαφόρων παιδῶν τὰ ὁποῖα εἶδον· ἀλλ' οὐδὲν ἔφερεν αὐτῇ ἱκανοποιούσαν πληροφορίαν. Εἷς εἶχεν ἴδει παιδα ὁμοιάζοντα πρὸς τὴν διδομένην περιγραφὴν ἀναχωροῦντα ἐντὸς ταχυδρομικῆς ἀμάξης· ἕτερος εἶδε πρόσωπον κλαῖον ἐν ταῖς ὁδοῖς, καὶ ζητοῦν τὴν μητέρα του· τρίτος ἤξίου ὅτι εἶδε μικρὸν παιδα τῆς αὐτῆς ἡλικίας, ἐνδεδυμένον ἀκριβῶς κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, διασκεδάζοντα μόνον, ῥίπτοντα λίθους ἐν τῷ ὕδατι, ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐβεβαίον ὅτι διελθὼν ὀλίγα λεπτὰ μετέπειτα, δὲν τὸν εἶδε πλέον.

Ἡ τελευταία τῇ ἀφήγησις, εἴτε διότι ἦτο τρομερώτερα εἴτε διότι ἡ εἰκὼν ἡ διδομένη περὶ τοῦ παιδὸς εἶχε πλεονάζοντα ὁμοιότητα πρὸς τὸν Κάρολον, ἐποίησε βαθεῖαν ἐντύπωσιν ἐπὶ τῆς διανοίας τῆς μητρὸς

ἦτις οὐδόλως πλέον ἀμφέβαλε ὅτι ἦτον ὁ υἱὸς τῆς, καὶ ὅτι οὗτος εἶχε πνιγῇ. Εἶχε δὲ καὶ λόγον νὰ τὸ πιστεύσῃ διότι ἔμαθε, οὐχὶ πολὺ ὕστερον, ὅτι τὸ πτώμα ἐνὸς παιδὸς εἶχεν εὐρεθῇ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐτάφη ἐντὸς μικροῦ χωρίου τρεῖς λεύγας ἀπέχοντος τῆς πόλεως. Τὴν φορὰν ταύτην πεισθεῖσα ἐντελῶς περὶ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ τῆς, ἡ ἀτυχὴς μήτηρ περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐσκέπτετο εἰμὴ ν' ἀνεγείρῃ μάρμαρον εἰς μνήμην αὐτοῦ, καὶ νὰ πορευθῇ ἐκεῖ νὰ κλαύσῃ καὶ νὰ παρακαλέσῃ τὸν Θεὸν νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Ὡς ἐπεθύμει νὰ πείσῃ ἑαυτὴν ὅτι τὸ τέκνον τῆς δὲν ἦτο πολὺ κακὸν καὶ ὅτι εἶχε τοῦλάχιστον ἀγαθὰς τινας ιδιότητας πρὸς κάλυψιν τῶν ἐλαττωμάτων αὐτοῦ. Ἐπειράθη νὰ ἐνθυμηθῇ ἅπαξ ἐν τῷ βίῳ του ὅτι ὁ μικρὸς Κάρολος εἶχε προσφέρει μίαν προσευχὴν ἐκ στήθους· ἐπανάλαβε καθ' ἑαυτὴν ὅτι τῷ εἶχε διδάξει· ἀλλὰ δυστυχῶς ὅτι ἤρχετο εἰς τὴν μνήμην τῆς ἀτυχοῦς μητρός ἦτο πάντοτε ἡ ἀνάμνησις τῆς παρακοῆς του εἰς τὰς διαταγὰς αὐτῆς, τῆς ἀνυπομονησίας του κατὰ πᾶσαν σοβαρὰν αὐτῆς ἀνάγνωσιν, καὶ τῆς ἐνοχλήσεως αὐτοῦ διαρκούσης τῆς προσευχῆς. «Ὡ, ἐάν ὁ μικρὸς Κάρολος ἠδύνατο νὰ γνωρίσῃ πόσῃ λύπῃν εἶχε προξενήσει εἰς τὴν μητέρα του, πόσον ἤθελε κλαύσει! Ἴσως δὲν θὰ ἦτο τόσῳ κακὸς καὶ παρήκοος. Ἀλλ' ἵνα παραμυθῇ ἑαυτὴν, ἡ Λαίδη Βέλβιλ ἐπεθύμησε νὰ ἔχῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς τὴν γλυκυτέραν ἀνάμνησιν ἣτις ἀπέμενε εἰς αὐτὴν περὶ τοῦ Καρόλου τῆς. Παρήγγειλε νὰ χαράξωσιν ἐν ἀναγλύφῳ ἐπὶ λίθου μικρὸν παιδά γονυκλινῇ, καὶ ἐπέγραψεν ἐπὶ τοῦ μέλανος μαρμάρου τὴν προσευχὴν ταύτην «Κύριε μετέβαλον τὴν καρδίαν μου· δίδάξον με νὰ σὲ ἀγαπῶ, καὶ ν' ἀγαπῶ τὸν πλησίον μου ὡς ὁ Χριστὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς. Ἀμήν».

Ἐν, δύο, τρία ἔτη παρῆλθον χωρὶς νὰ φέρωσιν οὐδεμίαν παραμυθίαν εἰς τὴν λύπην τῆς κοιμήσεως· ἡ μόνη αὐτῆς εὐτυχία ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης (μετὰ τὰ θρησκευτικὰ αὐτῆς καθήκοντα) ἦτο, ὅταν ἀπῆντα παιδα τινὰ τῆς ἡλικίας τὴν ὁποίαν ὁ Κάρολος θὰ εἶχεν ἐάν ἔζη, νὰ εἴπῃ εἰς ἑαυτὴν, ὅτι ἴσως θὰ ἦτον ὁ υἱὸς τῆς, καὶ ὅτι ψευδῶς ἐπείσθη περὶ τοῦ θανάτου του. Ἐπλησίαζε πάντα τοιοῦτου εἶδους παιδὰ καὶ τὸν ἐξήταζε μετὰ προσοχῆς, τὸν ἠρώτα μετὰ περιεργείας, καὶ πάντοτε κατέληγεν ἀνακαλύπτουσα, μετὰ λύπης, ὅτι ὁ παῖς δὲν ἦτον ὁ υἱὸς τῆς.

Ἡμέραν τινα ἐπιστρέφουσα ἐκ τῆς ἐξοχῆς (ἐνθα εἶχε διατρίψει ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας) ἀπροσδοκῆτως χωρὶς οἱ ὑπηρετὰι αὐτῆς νὰ ἔχωσι γνῶσιν, οἵτινες κατεγίνοντο νὰ καθαρίσωσι τὰ δωμάτια, εἶδε μετ' ἐκπλήξεως, εἰσελθοῦσα εἰς τὴν αἴθουσαν, μικρὸν καπνοδοχοκαθαριστὴν ἱστάμενον ἐκεῖ. Ἦτον λίαν λυπημένος μεθ' ὅλην δὲ τὴν αἰθάλην ἥτις ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν του, ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ τὸ λευκὸν αὐτοῦ δέμα καὶ τὴν ἄκραν αὐτοῦ λεπτότητα. Ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους του· ὁ μικρὸς παῖς ἔκρινεν καὶ ἄφθονα δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν παρειῶν του, ἀφίοντα λευκὰ ἔχνη ἐπὶ τοῦ μέλανος αὐτοῦ προσώπου.

«Τί ἔχεις παιδί μου;» εἶπεν ἡ κόμησσα.

«Τίποτε κυρία—δὲν εἶναι τίποτε ἡλθομεν νὰ καθαρίσωμεν τὴν καπνοδόχον. Ὁ κύριός μου εἶναι ἐπὶ τῆς στέγης—τώρα ἔρχεται κάτω».

«Ἀλλὰ διατί κλαίεις;»

«Διότι», προσπαθῶν νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα, «διότι»—

«Λάβε θάρρος, παιδί μου», εἶπεν ἡ ἀγαθὴ κυρία, «εἰπέ μου τὰ παράπονά σου».

«Διότι ὁ κύριός μου θὰ μὲ κτυπήσῃ πάλιν».

«Πάλιν λέγεις· σὲ κτυπᾷ συχνά;»

«Σχεδὸν καθ' ἐκάστην ἡμέραν, κυρία».

«Καὶ διατί;»

«Διότι δὲν κερδαίνω ἀρκετὰ χρήματα. Ὅταν ἐπιστρέψω τὴν νύκτα, ἀφοῦ φωνάξω ὅλην τὴν ἡμέραν χωρὶς νὰ ἐπιτύχω ἐργασίαν, λέγει ὅτι ἡμὴν ὀκνηρὸς· ἀλλὰ σὲ βεβαίῳ κυρία δὲν εἶναι ἰδικόν μου πταῖσμα. Φωνάξω ὅσον δύναμαι δυνατώτερα, καὶ κανεὶς δὲν μὲ καλεῖ· δὲν ἡμπορῶ νὰ βιάσω τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὲ ἀφήσωσι νὰ καθαρίσω τὰς καπνοδόχους των».

«Ἀλλὰ πᾶσα ἡμέρα δὲν παύεται χωρὶς ἐργασίαν, καὶ τότε ἀκόμη ὁ κύριός σου σὲ daίρει;» εἶπεν ἡ κόμησσα.

«Λοιπὸν κυρία τότε μοὶ λέγει ὅτι δὲν ἀναβαίνω γρήγορα, ὅτι δὲν ζῶω πολὺ· καὶ ὅταν καταβῶ μὲ κτυπᾷ πάλιν, καὶ πάντοτε κάμνω, ὅτι δύναμαι. Πλέον ἢ ἅπαξ ἔτρεξα τὸν κίνδυνον νὰ πέσω· χθὲς ἐκτύπησα τὸν πόδα μου· βλέπετε κυρία μου τὰ πανταλόνια μου εἶναι ἐφθαρμένα εἰς τὰ γόνατα», καὶ ὁ ἀτυχὴς παῖς ἔκλαιε πικρῶς.

«Ἀλλ' ὅταν ἐργάζεσαι καλλίτερα;» εἶπεν ἡ ἀγαθὴ κυρία.

«Ὡ, ὅταν ἐργάζομαι καλλίτερα ἀρκεῖται νὰ μὲ ἐπιπλήξῃ».

«Καὶ πόσον κερδαίνεις καθ' ἐκάστην;»

«Τίποτε· μόνον μοὶ δίδει τροφήν· ἀλλὰ τόσο ὀλίγην ὥστε πολλάκις πηγαίνω εἰς τὴν κλινὴν πεινασμένος».

«Ἄ! θὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν κύριόν σου».

«Ἄ! ὄχι κυρία· θὰ μὲ κτυπήσῃ ἔτι περισσότερον. Δὲν παραπονοῦμαι εἰς κανένα, ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν εἰς τὸν —»

«Εἰς ποῖον;»

«Εἰς τὸν Θεόν».

«Καὶ τί λέγεις εἰς Αὐτόν;»

«Τὸν παρακαλῶ νὰ μὲ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν μητέρα μου».

«Ἐχεις λοιπὸν μητέρα;»

«Βέβαια! καὶ πολὺ καλὴν μητέρα· ἐάν ἐδυνάμην νὰ ὑπάγω εἰς αὐτήν, δὲν θὰ ἦμην τόσῳ δυστυχὴς».

«Γνωρίζεις ποῦ κατοικεῖ;»

«Ὅχι· ἐνθυμοῦμαι μόνον μίαν οἰκίαν—ἐνα κῆπον. Ἰδέτε, ἰδέτε! κυρία, ἦτον ὡς αὕτη. Τὰ δένδρα τοῦ κήπου ἐφαίνοντο διὰ τῶν παραθύρων τῆς αἰθούσης ὡς βλέπετε, τὰ δένδρα ταῦτα ἀπέναντι. Ἡ καπνοδόχος ἦτο δεξιά ὡς αὕτη, ἡ θύρα ἀπέναντι, καὶ ἡ μήτηρ

μου ἦτον ὡς σεῖς—μόνον ἐκείνη ἦτο ὡραία καὶ δὲν ἦτον ἐνδεδυμένη μαῦρα ὡς σύ».

Αἱ λέξεις αὗται κατέπληξαν τὴν Λαίδην Βέλβιλ, Κλονισμός διῆλθε διὰ τοῦ σώματός της· αἱ χεῖρες της ἔτρεμον, μόλις ἠδύνατο νὰ σταθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν της. Ἔπεσεν ἐπὶ ἐνὸς σοφά· καὶ λαβοῦσα τὸν παιδα ἀπὸ

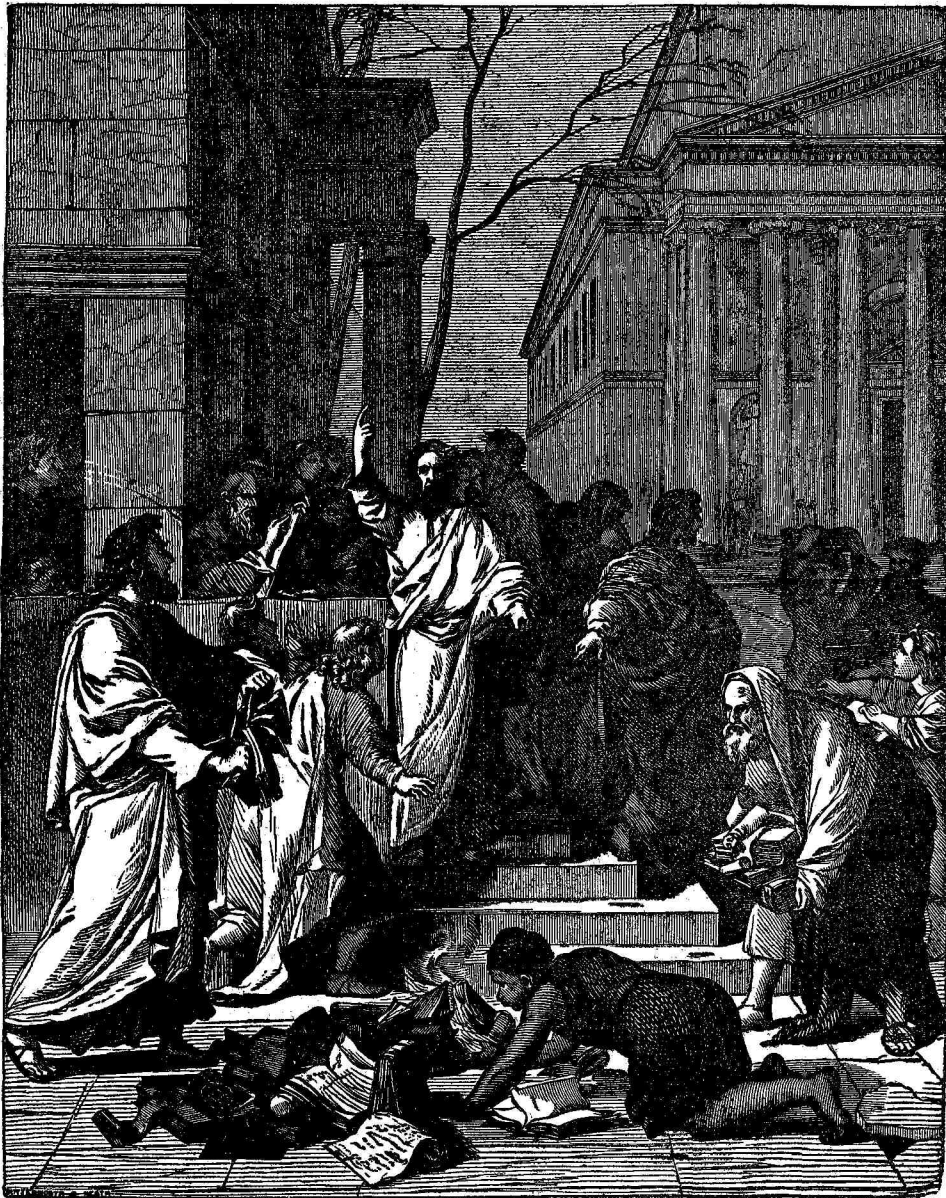
«Διότι οὕτω εἶπεν ἐν τῷ Λόγῳ του».

«Ἐχεις λοιπὸν πεποιθήσιν εἰς τὴν προσευχὴν ;»

«Ναὶ κυρία· διότι ἤδη μὲ ἤκουσεν».

«Εἰς τί ;»

«Ἐζήτησα παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ μὲ καταστήσῃ καλ-
λίτερον, καὶ μὲ φαίνεται ὅτι δὲν εἶμαι τόσῳ κακῶς

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διδάσκων ἐν Ἐφέσῳ.

τῆς μιᾶς χειρὸς, ἔσυρεν αὐτὸν παρ' αὐτῇ, καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ὁμιλίαν.

«Καὶ οὐδέποτε ὁ Θεὸς σοὶ ἀπήντησε παιδί μου ;»

«Ακόμη κυρία· ἀλλὰ θὰ μὲ ἀκούσῃ μίαν ἡμέραν, εἶμαι βέβαιος».

«Βέβαιος καὶ διατί ;»

ὡς πρότερον. Νῦν πράττω σχεδὸν ὅλα ὅσα ὁ κύριός μου μοὶ ἐπιβάλλει. Ὅταν δύναμαι, ἀναγινώσκω ὀλίγον τὴν Νέαν Διαθήκην, τὴν ὁποίαν ἀγαθὸς τις κύριος μοὶ ἔδωκεν· προσεύχομαι καθ' ἐκάστην μετὰ χαρᾶς».

«Μετὰ χαρᾶς λέγεις ;»

«Ναί μετὰ χαρᾶς· πρὸ πάντων, ὅταν ἐπαναλάβω τὴν προσευχὴν τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ μου μοι ἐδίδαξε ἀπὸ στήθους».

«Καὶ ποία εἶναι ἡ προσευχὴ ἐκείνη; εἰπέ μοι τὴν σὲ παρακαλῶ».

Ὁ παῖς ἐγονάτισε, ἤνωσε τὰς χεῖρας, καὶ χύσας δάκρυα, εἶπε μετὰ τρεμούσης φωνῆς.

«Κύριε, μετάβαλον τὴν καρδίαν μου· δίδαζόν με νὰ σὲ ἀγαπῶ, καὶ ν' ἀγαπῶ τοὺς ἀδελφούς μου ὡς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς. Ἀμήν.»

«Τέκνον μου, τέκνον μου», ἐφώνησεν ἡ κόμησσα σφίγγουσα τὸν παῖδα ἐν ταῖς ἀγκάλας αἰσῆσαι ὁ υἱὸς μου Κάρολος!»

Θέλησα νὰ περιμείνω· καὶ ὅμως με ἤκουσες, καὶ ἀπήντησας εἰς τὴν παράκλησίν μου. Δίδαζόν με Κύριε, νὰ ἔχω πεποιθῆσιν εἰς σὲ δίδαζόν με νὰ ἐνθυμῶμαι ὅτι πάντοτε ἀκούεις, ἀλλ' ἐὰν Σὺ ἀναβάλῃς ν' ἀπαντήσης, εἶναι πρὸς τὸ κρεῖττον· ἀλλ' ἐὰν δὲν πράττης ὡς ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν, εἶναι διότι αἱ ὁδοὶ σου δὲν εἶναι αἱ ὁδοὶ ἡμῶν, καὶ Σὺ γινώσκεις καλλίτερον ἡμῶν τί εἶναι πρὸς τὸ καλὸν ἡμῶν. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ λέγω, ἀΓεννηθήτω τὸ θέλημά σου καὶ ὄχι τὸ ἐμόν».

Ὁ κύριος τοῦ παιδὸς καπνοδοξακαθαριστῆς εἰσῆλθε τότε εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ πολὺ ἐξεπλάγη εὐρὼν τὸν μαθητὴν του καὶ τὴν μεγάλην ἐκείνην κυρίαν ἀμφοτέρους γονυκλίνεις. Ἠρώτησεν αὐτὸν πῶς ἐγένετο

BOY-AMENA

«Ἡ μήτηρ μου», εἶπεν ὁ παῖς, «ποῦ εἶναι; Οὕτω ἐσυνεῖθιζε νὰ με κράζῃ—Κάρολε, Κάρολε».

«Εἶμαι ἡ μήτηρ σου, σοῦ τὸ λέγω», καὶ λυγμοὶ ἐκώλυον τὴν φωνὴν τῆς μητρὸς καὶ τοῦ παιδός. Ἀμφοτέροι ἐκλαυσαν, ἀλλ' ἦσαν δάκρυα χαρᾶς. Ἡ μήτηρ ἐγονάτισε παρὰ τῷ παιδί, καὶ ἐφώνησε ἐν τῇ σκληρότητι τῆς καρδίας της — «Θεέ μου! Θεέ μου! συγχώρησόν μοι διότι σὲ προσέβαλον διὰ τῆς ἀπιστίας μου—συγχώρησόν μοι διότι ἀμφέβαλον περὶ τῆς ὑποσχέσεώς σου — συγχώρησον τὴν ἀνυπομονήσάν μου. Προσευχήθην περὶ τῆς βελτιώσεώς του, ἀλλὰ δὲν ἡ-

κύριος τοῦ παιδός. Ἀπήντησεν ὅτι ἀνθρώπος τις, καλῶν ἑαυτὸν πατέρα του, ἔθηκεν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας του ἀντὶ χρηματικοῦ τινος ποσοῦ, ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος ἐπὶ τινα χρόνον ἦτον ἀσθενὴς ἐν τῷ νοσοκομείῳ, καὶ ἴσως εἶχε νῦν ἀποθάνει.

Ἡ Λαίδη Βέλβιλ ἐσπευσεν ἀμέσως εἰς τὸ νοσοκομεῖον, καὶ εὗρε θνήσκοντα ἄνθρωπον, ὅστις ὡμολόγησεν εἰς αὐτὴν ὅτι πρὸς, περίπου, τριῶν ἐτῶν, ἐκλεψε παῖδα ὅστις ἐπήδα τοῖχον κήπου τινος, καὶ ὅτι διέπραξε τὸ ἐγκλημα ἐκεῖνο ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ κερδήσῃ χρήματά τινα προσφέρων αὐτὸν ὡς καπνοδοξακαθαρι-

στην εἰς ἓνα τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου. Ἡ Λαίδη Βέλβιλ ἐν τῇ εὐτυχίᾳ αὐτῆς δὲν ἐσκέφθη νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ, καὶ φρονούσα, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε τὸ συμβῆναι τούτου ὅπως ὁ Κάρολος τεθῇ ἐν περιστάσεσι μάλλον εὐνοικαίᾳ διὰ τὸ ἀγαθὸν τῆς ψυχῆς του, ἀπὸ καρδίας ἐσυγχώρησε τὸν ἀτυχῆ ἄνθρωπον καὶ τὸν εἶδε θνήσκοντα ἐν τῇ ἐλπίδι ὅτι ὁ Θεὸς τὸν εἶχε καὶ αὐτὸς συγχωρήσει.

Ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκείνου ὁ Κάρολος ἦτο ἡ χαρὰ τῆς μητρὸς του καὶ ἐκείνη, ὅπως διαιώνισεν τὸ συμβῆναι τούτου ἐν τῇ ἱστορίᾳ αὐτῆς, συνήθριζε τῇ 1 Μαΐου (τὴν ἡμέραν καθ' ἣν εὗρε τὸν υἱὸν της), ἐπὶ πολλὰ ἔτη, μέγαν ἀριθμὸν ἐκ τῶν καπνοδοχοκαθαριστῶν τῆς ἡλικίας του, ὅπως παράσχη αὐτοῖς γεῦμα, καὶ διηγῆται τὴν ἱστορίαν τοῦ Καρόλου, καὶ διδάσκει αὐτοὺς ὅτι ὁ Θεὸς ἀκούει ἀείποτε τῶν προσευχῶν ἡμῶν, καὶ ἀπαντᾷ εἰς αὐτάς, ἀλλὰ πολλάκις κατ' ἀπροσδόκητον δι' ἡμᾶς τρόπον.

Η ΕΝ Τῇ ΜΕΣΗΜΒΡΙΝῃ ΑΛΓΕΡΙΑ:

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ἡ εἰκὼν ἣν παρατίθεμεν ἀνωτέρω εἶναι ἡ τοῦ Βοῦ-Ἀμενᾶ ἀρχηγοῦ τῶν ἐπαναστατῶν οἵτινες πολλὰς παρ-έσχον ἐνοχλήσεις οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνου τοῖς Γάλλοις ἐν Ἀλγερίᾳ. Ἐπὶ κεφαλῇς πολλῶν χιλιάδων ἐπαναστατῶν τοὺς ὁποίους ὁ ἴδιος συνήγειρε ἐπετέθη κατὰ σώματος τινος τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ διευθυνομένου εἰς Σεγάλαν. Μετὰ μεγάλης δυσκολίας κατωρθώθη ἡ διασκορπίσις τῶν ἐπαναστατῶν τούτων, προσενησάντων τοῖς Γάλλοις φοβερὰς ζημίας. Ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τοῦ κατορθώματος τούτου ὁ Βοῦ-Ἀμενᾶ ἐπειράθη ἀμέσως μετέπειτα νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐπίθεσιν ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ὁ στρατηγὸς Βρενετιέρ τὸν κατετρόπως τοσοῦτον ὥστε ἀπώλεσε πολὺ ἐκ τοῦ γοήτρου του παρὰ τοῖς ὁπαδοῖς αὐτοῦ. Βιασθεὶς νὰ ἐπανεέλθῃ οἰκαδὲ μὲς κενὰς χεῖρας, πάλιν καταγίνεται νὰ ἐξεγείρῃ τινὰς ἐκ τῶν τοῖς γάλλοις ὑποτεταγμένων φυλῶν καὶ νὰ αὐξήσῃ τὰς δυνάμεις του ὅπως ἐκδικηθῇ τοὺς ἐχθροὺς του.

Ο ΒΥΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Λίαν κατάλληλος εἶναι ὁ φόρος τὸν ὁποῖον οἱ Ἑλληνας ἀπέτισαν πρὸ τινων ἡμερῶν τῇ μνήμῃ τοῦ Λόρδου Βύρωνος, καὶ ὁ ποιητὴς, ἱστάμενος ἐν μαρμάρῳ ἐν Μεσολογγίῳ, βλέπει πρὸς λίαν διαφόρους σκηνὰς ἐκείνων τὰς ὁποίας εἶδε ὅτε ἦτο ἐπὶ ἐν τῇ ζωῇ. Ὁ ἐθνικὸς ὀλεθρὸς τὸν ὁποῖον ἐθρῆνει φαίνεται ὅτι ἀπεσοβήθη τὸ ἐθνικὸν μεγαλεῖον τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος ἐπανηγύρισεν ὑπόσχεται νὰ ἐπιστρέψῃ. Κατὰ τὰ ἔτη ἅτινα παρῆλθον ἀπὸ τοῦ θανάτου του ἡ Ἑλλὰς πολλὰ ἐτέλεσε πρὸς ἀνάκτησιν τῆς πολιτικῆς θέσεως τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀπολέσει, σήμερον δὲ πᾶσα νῆσος τοῦ Ἀρχιπελάγους παρέχει καταφύγιον εἰς τὰ ἐμπορικὰ αὐτῆς πλοῖα· οἱ γεωργοὶ αὐτῆς ἐγκαθίστανται ἐν ταῖς πε-

διάσι τῆς Θεσσαλίας, καὶ οἱ σκαπανεῖς καὶ οἱ ἱδρυταὶ ἐκεῖνοι προοδεύσαντος πολιτισμοῦ, ἤρξαντο ἐνεργοῦντες τὸ ἔργον αὐτῶν ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ Ὀλύμπου. Ἐκ τοῦ βάθρου ἐφ' οὗ ὁ ποιητὴς ἱσταται ταχέως θέλει ἰδεῖ ὁλόκληρον τὸ ἐμπόριον τῆς Μεσογείου διαπεμπόμενον διὰ τοῦ κόλπου τὸν ὁποῖον ἐπλευσεν ὁ Ἀρίων ἐπιβαίνων δελφίνος, καὶ διερχόμενον διὰ διόρυγος διὰ τοῦ ἰσθμοῦ ἐκείνου ἐφ' οὗ οἱ ἐπιδρόμεις τῶν Ἀθηνῶν ἐκύλισαν τὰς τριῆρεις τῶν ἐπὶ ξυλίνων κιλύνδρων εἰς τὸ Αἶγαῖον.

(Ἐκ τοῦ New York Herald).

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

ΤΩΝ ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ

Δημοσιεύομεν ὡδε τὴν προκήρυξιν τοῦ προέδρου τῶν Ἡν. Πολιτειῶν δι' ἧς, ὡς κατ' ἔτος εἰθίσται, προσκαλεῖ ὁ τῆς χώρας ἐκείνης κυβερνήτης τοὺς κατοίκους τῆς Ἀμερικῆς νὰ παύσωσι πάντα τὰ ἔργα αὐτῶν ἐν ὥρισμένη ἡμέρᾳ ὅπως εὐχαριστήσωσι τὸν Θεὸν διὰ τὰ ἀγαθὰ τῶν ὁποίων ἀπήλαυσαν κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο. Ἡ προκήρυξις ἔχει κατὰ λέξιν ὡς ἐξῆς:

«Ἐπὶ πολὺ ὑπῆρχεν εὐσεβὲς συνήθεια τοῦ λαοῦ ἡμῶν, περὶ τὸ τέλος τοῦ ἔτους νὰ ἀφορῶσιν ἐπὶ τῶν παρελθόντων ἀγαθῶν τῶν ὁποίων ἀπήλαυσαν κατὰ τὰς διαφόρους ὥρας τοῦ ἔτους καὶ νὰ ἀποδίδωσιν εὐχαριστίας τῇ τὰ πάντα διδούσῃ Πηγῇ ἐξ ἧς ταῦτα ἀπορρέουσιν. Καίτοι δὲ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην, καθ' ἣν τὸ πίπτον φύλλον εἰδοποιεῖ ἡμᾶς ὅτι ὁ καιρὸς τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν καθήκοντος πλησιάζει, τὸ ἔθνος ἡμῶν διατελεῖ ἐτι ἐν βαθεῖ πένθει καὶ ἡ λύπη ἥτις ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν ἡμῶν εὐρίσκει ἐτι τὴν θλίβερὰν αὐτῆς ἔκφρασιν πρὸς τὸν Θεὸν ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου μόλις ἐσχάτως ἐκύψαμεν ἐν θλίψει καὶ ἰκεσίᾳ, μολαταῦτα τὰ ἀναρίθμητα εὐεργετήματα τὰ ὁποῖα ἐπεδαφιεύθησαν ἡμῖν κατὰ τὸ τελευταῖον δωδεκάμηνον προκαλοῦσι τὴν θερμὴν ἡμῶν εὐγνωμοσύνην καὶ καθίσταται ἐκ τούτου πρέπον ὅπως εὐγνωμονοῦντες χαρῶμεν ὅτι ὁ Κύριος ἐν τῇ ἀπειρῷ Αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ λίαν σαφῶς ἠνύνησε τὴν πατρίδα καὶ τὸν λαὸν ἡμῶν. Εἰρήνη ἐκτὸς καὶ εὐδαιμονία ἐντὸς ἐδόθησαν ἡμῖν. Λοιμὸς δὲν ἐπεσκέφθη τὸν τόπον ἡμῶν, τὰ ἄφθονα προνόμια τῆς ἐλευθερίας τὰ ὁποῖα οἱ πατέρες ἡμῶν κατέλιπον ἡμῖν ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτῶν εἶναι ἐτι ἡ αὖξουσα ἡμῶν κληρονομία· ἐάν δὲ ἐν μέρεσι τισι τοῦ εὐρέως ἡμῶν κράτους λύπη τις ἐπεσκέφατο τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν ἐν ταῖς τῶν δασῶν κατοικαίαις, ὅμως καὶ ἡ δυστυχία αὕτη ἐμετριάσθη καὶ κατὰ τινα τρόπον ἡγιασθῇ διὰ τῆς γενναίας συμπαθείας διὰ τοὺς παθόντας ἥτις προεκλήθη καθ' ὅλην ἡμῶν τὴν γῆν.

Διὰ πάντα ταῦτα εἶναι ἀρμόζον ὅπως ἡ φωνὴ τοῦ ἔθνους ἀνυψωθῇ εἰς τὸν Θεὸν ἐν ἀφοσιώσει καὶ σεβασμῷ.

Ἐπομένως ἐγώ, ὁ Τσέστερ Α. Ἀρθωρ, Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, συνίστημι ὅπως σύμπας ὁ